

УДК 343.362

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2023.4.47>

С. С. Мірошніченко

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінального права,
процесу та криміналістики
Київського університету інтелектуальної власності та права
ORCID ID: 0000-0002-4215-1603

П. А. Воробей

доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри кримінального права,
процесу та криміналістики
Київського університету інтелектуальної власності та права
ORCID ID: 0000-0003-2470-1920

О. В. Микитчик

кандидат юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінального права, процесу та криміналістики
Київського університету інтелектуальної власності та права
ORCID ID: 0000-0002-4973-2670

ЗАСОБИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН

У статті розкрито наукову проблематику неправдивого свідчення через призму засобів кримінально-правової охорони суспільних відносин, передбачених ст. 384 КК та іншими нормами законодавства України про кримінальну відповідальність. Вони виявляються у процесі проведення процесуальних дій, досудового розслідування та судового розгляду, охоплюючи питання відповідальності за правдивість показань, висновків та перекладу. Забезпечення їх ефективності передбачає використання попереджувальних механізмів для запобігання надання неправдивих свідчень. У теоретичному аспекті принцип економії кримінальної репресії постає як засіб охорони найважливіших суспільних відносин, що передбачає максимальне використання важелів впливу для розв'язання завдань державного характеру при мінімізації кримінальної репресії. Важливо враховувати, що зміна суспільних відносин потребує нових методів їх регулювання, а присутність кримінально-правових засобів не достатня для захисту всіх суспільних відносин. Засоби правової охорони повинні базуватися на заходах кримінально – правової політики держави і відповідати принципам поваги, рівноправності перед законом всіх громадян та невідворотності покарання. Проте звинувачувати законодавство про кримінальну відповідальність у недостатній ефективності необґрунтовано в аналізованій нами сфері щодо введення в оману суду або іншого уповноваженого органу буде не обґрунтовано. Закони приймаються для регулювання конкретних суспільних відносин, а їх ефективність забезпечується шляхом економії кримінальної репресії. У зв'язку з цим важливо враховувати роль учасників кримінального судочинства. Основне питання полягає в тому, що ст. 384 КК України встановлює логічну межу, яка забезпечує індивідуалізацію покарання, враховуючи обставини злочину та особливості вини. Зроблено висновок, що максимальне обмеження волі на строк до п'яти років відповідає принципам законності та справедливості, а також забезпечує відповідний рівень покарання за подібні злочини, що є важливим для справедливого правосуддя.

Ключові слова: *неправдиве свідчення, законність, кримінальна відповідальність, кримінальне правопорушення, обставини злочину, попередження, принцип економії кримінальної репресії, програміст, справедливе правосуддя, доцільність покарання, засоби кримінально-правової охорони, справедливість покарання, досудове розслідування, виконавче провадження, кримінально-правова характеристика діяння, введення в оману суду або іншого уповноваженого органу.*

Вступ. Головним засобом охорони найважливіших суспільних відносин є принцип економії кримінальної репресії, а основою кримінально-правової охорони є принцип повноти цих відносин. Принцип економії репресії є одним з головних у кримінально-правовій політиці держави. Не залишається осторонь ця проблематика регулювання суспільних відносин через призму відповідальності за ст. 384 КК України (уведення в оману суду або іншого уповноваженого органу). Але існує більш загальний принцип використання важелів впливу для вирішення завдань державного характеру. Відповідним фундаментом охорони суспільних відносин від злочинних посягань є вищевказаний принцип за максимальної економії кримінальної репресії та застосування різноманітних альтернативних засобів. Це дає можливість не допускати грубих порушень законодавства про кримінальну відповідальність і максимально охопити всі об'єкти кримінально-правової охорони, менше застосовуючи при цьому засоби кримінально-правового впливу. Із появою нових суспільних відносин виникає потреба в їх регулюванні, й тоді перед законодавцем постає завдання, як краще й ефективніше це зробити. Законодавче регулювання суспільних відносин відбувається в міру їх виникнення. Певні суспільні відносини виникають в аналізованій нами сфері, що пов'язано з розвитком інформаційного суспільства та успішною цифровізацією в Україні.

До певних аспектів засобів кримінально-правової охорони суспільних відносин через призму відповідальності за ст. 384 КК України звертали свої погляди вчені Г. Андрусів, Ю. Гломб, С. Матишевський, П. Михайленко, М. Коржанський, В. Кузнецов, В. Стратонов, Р. Вереша, В. Тацій та ін. Проте аналізована нами проблематика не була предметом їхнього безпосереднього аналізу. Тим самим тема дослідження є актуальною.

Мета дослідження полягає в тому, щоб на основі теорії кримінального права, чинного законодавства, емпіричного матеріалу, доктринальних поглядів із цієї проблематики вчених галузі кримінального права розкрити певну проблематику засобів кримінально-правової охорони суспільних відносин через призму кримінальної відповідальності за ст. 384 КК України.

Виклад основних положень. Із погляду Ю. Гломб, засоби кримінально-правової охорони суспільних відносин у контексті кримінальної відповідальності за ст. 384 КК України зазвичай виникають під час проведення процесуальних

дій, досудового розслідування та судового розгляду і включають питання відповідальності за правдивість показів, висновків та перекладу. Автор підкреслює, що кожне практичне питання має бути підтвержене теоретично, а кожне юридичне поняття детально досліджувалося як практичними фахівцями, так і науковцями відповідних галузей. Динаміка постійного оновлення кримінальних норм та їх удосконалення є природним процесом і важливою складовою науки кримінального права. Попереджувальний механізм в аналізованій сфері спрямований на запобігання надання неправдивих свідчень. Модель попереджень є єдиним комплексом, включаючи протидію введенню в оману суду чи іншого органу. У контексті відповідальності за ст. 384 КК України попереджувальний механізм визначається як один із видів спеціальних попереджень конкретної особи, яка потенційно може вчинити правопорушення. Законодавець визначає шість категорій осіб, які підлягають попередженню, включаючи свідків, потерпілих, експертів, перекладачів, оцінювачів і спеціалістів. Стратегія зменшення криміногенного потенціалу особи, яка надає покази або свідчення, висновок або оцінку, або здійснює переклад, має передбачати попереджувальні заходи насамперед [1].

Отже, засоби кримінально-правової охорони суспільних відносин у контексті відповідальності за ст. 384 КК України, як правило, виникають у процесі проведення процесуальних дій, досудового розслідування та судового розгляду. Вони охоплюють питання відповідальності за правдивість показань, висновків і перекладу. Забезпечення ефективності цих заходів передбачає використання попереджувальних механізмів, спрямованих на запобігання наданню неправдивих свідчень. У глибинному теоретичному аспекті принцип економії кримінальної репресії постає як один із головних засобів охорони найважливіших суспільних відносин. Це передбачає максимальне використання відповідних важелів впливу для розв'язання завдань державного характеру за умов мінімізації кримінальної репресії. Важливо врахувати, що зміна суспільних відносин вимагає нових методів їх регулювання. Наявність кримінально-правових засобів не достатня для захисту всіх суспільних відносин, але звинувачувати законодавство про кримінальну відповідальність у недостатній ефективності недоречно. Закони ухвалюються для регулювання певних суспільних відносин, а їх ефективність забезпе-

чується насамперед через економію кримінальної репресії.

У більш глибокому теоретичному аспекті слід зазначити, що принцип економії кримінальної репресії «*minimum minimumum*» є одним із головних засобів охорони найважливіших суспільних відносин, а принцип повноти цих відносин є основою кримінально-правової охорони. Якщо аналізувати кримінально-правову політику держави загалом, то принципи економії репресії є одним із головних в цьому питанні. Існують більш загальні принципи використання відповідних важелів впливу для вирішення завдань державного характеру. Такі принципи є відповідним фундаментом охорони суспільних відносин від злочинних посягань за максимальної економії кримінальної репресії. Це дає можливість уникати грубих порушень законодавства про кримінальну відповідальність, а отже – охопити всі необхідні об'єкти кримінально-правової охорони і якомога менше застосовувати засоби кримінально-правового впливу.

Зміна суспільних відносин висуває нові вимоги до їх регулювання. Для оптимального їх регулювання ставляться відповідні завдання, які ускладнюються появою нових суспільних відносин, передбачити які не можна. Наявність кримінально-правових засобів не достатня для захищеності всіх суспільних відносин. Але стверджувати, що законодавство про кримінальну відповідальність не ефективно і не виконує своєї ролі, не доречно і безпідставно. Закони приймаються законодавцем для потреби регулювання певних суспільних відносин. Головним у цьому питанні є економія кримінальної репресії [2].

Крім того, законодавець може свідомо, з метою економії кримінальної репресії, не ставити певні суспільні відносини під охорону кримінального закону або якесь суспільно-шкідливе посягання на об'єкт, що охороняється, не визнавати за злочин [3, с.162]. Погодитися з такою позицією важко, оскільки законодавець, навпаки, є своєрідним «вартовим» законодавчого регулювання чинних суспільних відносин і тих, які виникають в силу різних обставин у державі. Стверджувати те, що законодавець свідомо з метою економії кримінальної репресії не ставить під охорону закону про кримінальну відповідальність певні суспільні відносини, на наш погляд, недоречно й безпідставно. Передбачити виникнення нових суспільних відносин не можна, а тому законодавче регулювання здійснюється в мірі їх існування.

Проблема вдосконалення законодавства про кримінальну відповідальність завжди була складною й актуальною, а особливо сьогодні, коли виникло багато суспільних відносин, пов'язаних з умовами воєнного стану. Виникає логічне питання: чи встигає законодавець за розвитком суспільного життя? На наш погляд, встигає повною мірою. Разом із тим проблема регулювання існуючих суспільних відносин у державі виявляється через призму застосування максимальної економії кримінальної репресії. Відсутність такої економії може призвести до масових порушень закону про кримінальну відповідальність та конституційних прав і свобод людини і громадянина. Це спричинить негативну оцінку з боку суспільства не тільки правоохоронної та судової системи, але й недовіру до органів державної влади в боротьбі зі злочинністю. Тому легковажності до застосування норм законодавства про кримінальну відповідальність не має бути взагалі [4].

Виходячи з таких теоретичних кримінально-правових позицій, слід підкреслити, що в епоху інформаційного суспільства значно зростає роль програмістів, які безпосередньо формують інформаційну матерію сучасного цифрового життя. Відповідно, на наш погляд, доцільно розпочати наукову дискусію про виділення окремого суб'єкта кримінального правопорушення за неправдиве свідчення – програміста.

Кримінально-правова політика держави при застосуванні кримінальної репресії має ґрунтуватися на принципах поваги, рівноправності перед законом усіх громадян і невідворотності покарання. Економія кримінальної репресії має базуватися на оптимальних, відповідних тяжкості вчинених злочином покарань і коректування судом покарання з урахуванням обтяжувальних та пом'якшувальних обставин і особи злочинця. Засоби кримінально-правової охорони мають бути доцільними, гуманними, справедливими і ґрунтуватися на суспільній потребі їх застосування, хоча вказані критерії носять загальний характер, оскільки не співпадають за змістом. З одного боку, покарання може бути гуманним і справедливими, а справедливе – доцільним, і навпаки. Через ці поняття проходить вираз суспільної справедливості. Вона необхідна для регулювання суспільних відносин і є духовною і фізичною безпекою людини. Суспільно-моральна підтримка може бути лише тоді, коли особі, яка вчинила злочин, було призначене справедливе покарання. Суспільство негативно сприймає несправдливе

покарання, де суспільно-морально підтримка зводиться нанівець. Тоді покарання як справедлива відплата за злочин втрачає своє суспільне призначення. Ніхто не може дати відповіді на питання – яке ж покарання слід вважати справедливим? [5]

Справедливість – це категорія оціночна і може бути покладена в основу будь-яких суспільних відносин, а тому складно знайти критерії її оцінки при призначенні покарання. Суд, призначаючи покарання, ураховує передбачені законом обставини, але говорити про абсолютну справедливість не можна, оскільки її просто не існує. Призначене покарання має бути суспільно корисним і відповідати інтересам не тільки особи, але й суспільства загалом. У цьому полягає єдиний сенс покарання. Адже інтереси конкретної особи й суспільства взаємопов'язані та відображають соціальну природу взаємодії. Без особи немає суспільства й навпаки. Заподіюючи шкоду особі, страждає також і суспільство, адже особа є частиною цього суспільства. Практика боротьби зі злочинністю свідчить, що надмірно жорстоке покарання, як правило, приносить більше шкоди ніж користі. Це призводить до негативних наслідків не тільки конкретній особі, а й суспільству загалом, оскільки з'являється відчуття страху, недовіри, неповаги до правоохоронної і судової системи. Лише повне, конкретне обвинувачення у вчиненні конкретного злочину (злочинів) може бути обґрунтованим і законним [6, с.11].

Отже, справедливість в контексті кримінальної відповідальності за неправдиве свідчення полягає в забезпеченні балансу між інтересами всіх сторін – особи, суспільства та правосуддя – і врахуванні цього балансу при призначенні покарання.

У цьому й полягає справедливість застосування закону про кримінальну відповідальність. Забезпечення ефективності покарання дає можливість реально забезпечити безпеку суспільства. Без охорони суспільних відносин та їх основних інтересів покарання втрачає свій сенс. Разом із тим покарання не завжди може бути корисним, оскільки караючи одного члена суспільства, порушується відповідний баланс благополуччя всіх членів суспільства. Тому при виборі відповідних кримінально-правових засобів охорони суспільних відносин необхідно враховувати можливі негативні наслідки застосування покарання. Законодавець завжди має враховувати економію кримінальної репресії. Це можливо лише за умови ухвалення відповідних

кримінально-правових норм, які мають застосовуватися на практиці. А для цього потрібно працювати над концепцією майбутнього закону та його соціальною обґрунтованістю. При призначенні покарання страждає не тільки винна особа, але й відбувається певна диспропорція меж санкцій. У нормах закону про кримінальну відповідальність існує така своєрідна диспропорція меж санкцій. Пояснюється така різниця між завищеними й заниженими санкціями кримінально-правових норм лише як рудимент радянської системи, звідки у вітчизняне законодавство про кримінальну відповідальність було перенесено багато таких норм [7].

На наш погляд, при притягненні особи до кримінальної відповідальності загалом і за ст. 384 КК України зокрема, суддівський розсуд також має бути розумно обмежений, оскільки не всі судді однаково розуміють міру вини, відповідальності і призначають покарання без урахування оптимальної відстані між нижньою і верхньою межею санкцій кримінально-правової норми. При застосуванні покарання слід максимально використовувати економію кримінальної репресії і при альтернативному застосуванні кримінально-правової норми чи інших засобів охорони, перевагу надавати останнім.

У законодавстві про кримінальну відповідальність є норми, які практично не застосовуються, що впливає на економію кримінальної репресії. Законодавець, ухвалюючи відповідну кримінально-правову норму, має враховувати її мету для досягнення результату регулювання суспільних відносин. У цьому саме й полягає оптимальний розмір санкцій кримінально-правових норм. Повага громадянського суспільства до закону є виявом правосвідомості суду і призначення різних видів покарання. Аналіз чинного законодавства і практика його застосування свідчать, що розміри санкцій деяких кримінально-правових норм не оптимальні. Деякі з них завищені й тому не завжди повною мірою реалізовані [8, с.259-262].

Законодавець не має ігнорувати права і свободи кожного громадянина, включаючи навіть винну особу. Заподіяна матеріальна шкода може бути компенсована, тоді як моральна шкода, не маючи відповідних критеріїв оцінки, не може бути компенсована. У цьому саме й полягає неналежна охорона прав і свобод людини і громадянина, хоча така охорона прав і свобод передбачена статтею 27-56 Конституції України [9]. Будь-які санкції норм Закону про кримінальну відповідальність не можуть бути покла-

дені в основу благополуччя суспільства через призму кримінально-правової політики держави, оскільки завищені санкції порушують принцип економії репресії, а занижені не забезпечують належної охорони суспільних відносин. Важливу роль в економії кримінальної репресії відіграють оптимальні санкції норм Закону про кримінальну відповідальність. Це забезпечується логічною межею між верхньою і нижньою санкцією норми [10]. Так, за ст. 384 КК України передбачена, на наш погляд, оптимальна межа санкції – від виправних робіт на строк до двох років до обмеження волі на строк до п'яти років. У санкціях аналізованих норм така межа не має перевищувати позбавлення волі на строк не більше 5 років, що і зазначено в КК України. Це дає можливість забезпечити індивідуалізацію покарання, ураховуючи ст. 69 КК України, й забезпечити приблизний рівень покарання за вчинення однорідного чи тотожного злочину [11]. Це відповідає категорії законності й справедливості.

Отже, у контексті неправдивого свідчення можна сформулювати висновок, що ст. 384 КК України передбачає логічну межу для покарання, що забезпечує індивідуалізацію покарання, ураховуючи обставини злочину та особливості вини. Зокрема, максимальне обмеження волі на строк до п'яти років відповідає категорії законності та справедливості, а також забезпечує близький рівень покарання за подібні злочини, що є важливим для справедливого правосуддя.

Ухвалюючи рішення про застосування засобів охорони об'єктів суспільних відносин, слід уважно проаналізувати їх доцільність, оскільки є можливість захисту цих відносин іншими, не кримінально-правовими, засобами. Це дає можливість застосовувати метод економії кримінальної репресії, виявити як кримінально-правові, так й інші засоби охорони. В оцінюванні всіх засобів охорони суспільних відносин перевага надається найбільш ефективному, навіть якщо всі інші засоби будуть рівними з кримінально-правовими. Тут вирішальну роль відіграє економія кримінальної репресії, а отже перевага надається громадським, адміністративним та іншим засобам. Порівняльна ефективність різних засобів охорони суспільних відносин може бути перевірена лише практикою застосування цих засобів. У пошуках оптимального варіанту законодавець вимушений випробувати різні засоби, неодноразово змінювати засоби захисту окремих суспільних відносин, вивчати ефективність його охорони всіма можливими засобами: кримінально-правовими,

адміністративними та засобами громадського впливу [3, с.169].

Звертаючись до аналізу емпіричного матеріалу, слід зазначити, що в єдиному реєстрі судових рішень не виявлено жодного вироку стосовно притягнення до кримінальної відповідальності спеціалістів за ст. 384 КК України [12]. Це ще не дає однозначно підстави стверджувати, що такий вид суб'єкта вчинення злочину має бути виключений із КК України. Проте звертає увагу наукова спільнота на те, що зазначений виклик вимагає подальшого більш ґрунтовного дослідження.

Практика застосування Закону про кримінальну відповідальність свідчить, що реформування правоохоронної системи не достатньо враховує економію кримінальної репресії. Кримінально-правова політика держави ґрунтується на загальноприйнятих категоріях справедливості, гуманізму та демократизму і має різноманітні й ефективні методи і засоби впливу щодо винних осіб. Тому слід частіше застосовувати цивільно-правові засоби й засоби громадського впливу. Це дасть можливість більш ефективно впливати на правосвідомість суспільства, застосовувати економію кримінальної репресії засобами кримінально-правової охорони суспільних відносин.

Висновки. Засоби кримінально-правової охорони суспільних відносин у контексті відповідальності за ст. 384 КК України виявляються у процесі проведення процесуальних дій, досудового розслідування та судового розгляду, охоплюючи питання кримінальної відповідальності за правдивості показань, висновків і перекладу. Забезпечення їх ефективності передбачає використання попереджувальних механізмів для запобігання наданню неправдивих свідчень. У теоретичному вимірі принцип економії кримінальної репресії є засобом охорони найважливіших суспільних відносин, що передбачає максимальне використання важелів впливу для розв'язання завдань державного характеру за умов мінімізації кримінальної репресії. Важливо враховувати, що зміна суспільних відносин потребує нових методів їх регулювання, а присутність кримінально-правових засобів не достатня для захисту всіх суспільних відносин.

Проте обвинувачувати законодавство про кримінальну відповідальність у недостатній ефективності не доречно. Закони ухвалюються для регулювання конкретних суспільних відносин, а їх ефективність забезпечується через економію кримінальної репресії. У зв'язку з цим

важливо враховувати роль програмістів у сучасному інформаційному суспільстві та розпочати дискусію про відведення окремого місця в кримінальному праві для неправдивих свідчень, зокрема, й програмістів. Загальний висновок полягає в тому, що ст. 384 КК України передбачає логічну межу для покарання, що забезпечує індивідуалізацію покарання, урахуваючи обставини злочину та особливості вини. Максимальне обмеження волі на строк до п'яти років відповідає категорії законності та справедливості, а також забезпечує близький рівень покарання за подібні злочини, що є важливим для справедливого правосуддя.

Список використаної літератури:

1. Гломб Ю.О. Попереджувальний механізм у призми відповідальності за ст. 384 КК України (введення в оману суду або іншого уповноваженого органу). *Часопис Київського університету права*. 2020. № 4. URL : file:///Users/valentyihalunko/Downloads/595-%D0%...%20(2).pdf
2. Принцип економії репресії. *Голос України*. 2002. URL : <http://www.golos.com.ua/article/251621>
3. Коржанський М. Предмет і об'єкт злочину: монографія. Дніпропетровськ: Юрид. акад. Мін-ва внутр. справ; Ліра ЛТД, 2005. 252 с.
4. Федулова І. Кримінальна відповідальність за протиправне заволодіння майном підприємства, установи, організації: дисертація. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2019. URL : https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/3506/1/fedulova_d.pdf
5. Мнишенко Є. Принципи кримінально-правової політики у сфері права на отримання освіти в Україні. *Науковий вісник*. URL : 2%D0%90.pdf
6. Воробей П.А. Кримінально-правове ставлення в вину : монографія. Київ: Атіка, 2009. С. 11.
7. Конопельський В. Правовий статус засуджених: Лекція. Одеський державний університет внутрішніх справ, 2016. URL : <https://oduvvs.edu.ua/wp-content/uploads/2016/09/Lec3-2015.pdf>
8. Коржанський М., Щупаківський Р.В. Санкції у кримінальному законі України. *Науковий вісник юридичної Академії МВС*, Дніпропетровськ, 2004. № 1. С. 259-262.
9. Право на судовий захист. *Конституційний Суд України*. 2023. URL : <https://ccu.gov.ua/storinka-knygy/439-pravo-na-sudovyy-zahyst>
10. Хряпінський П. Кримінальна правотворчість (гуманізація кримінального законодавства): навчальний посібник. Дніпропетровськ: Національний гірничий університет, 2011.
11. Кримінальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25-26.
12. Єдиний державний реєстр судових рішень. 2023. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/>

Miroshnychenko S. S., Vorobei P. A., Mykytchyk O. V. Means of criminal protection of social relations

The article reveals scientific problems through the prism of means of criminal law protection of social relations provided for by Art. 384 of the Criminal Code of Ukraine. They are revealed in the process of conducting procedural actions, pre-trial investigation, and trial, covering the issue of responsibility for the truthfulness of testimony, conclusions and translation. Ensuring their effectiveness involves the use of warning mechanisms to prevent false testimony. In the theoretical aspect, the principle of economy of criminal repression acts as a means of protecting the most important social relations, which involves the maximum use of levers of influence to solve tasks of a state nature while minimizing criminal repression. It is important to consider that the change of social relations requires new methods of their regulation, and the presence of criminal legal means is not enough to protect all social relations. However, to blame the legislation on criminal responsibility for insufficient efficiency without justification in the area analyzed by us in terms of misleading the court or other authorized body would not be a balanced approach. Laws are adopted to regulate specific social relations, and their effectiveness is ensured by the economy of criminal repression. In this regard, it is important to consider the role of participants in criminal proceedings. The main issue is that Art. 384 of the Criminal Code of Ukraine establishes a reasonable logical limit that ensures the individualization of punishment, considering the circumstances of the crime and the specifics of guilt. It was concluded that the maximum restriction of freedom for a period of up to five years complies with the principles of legality and justice, and also ensures the appropriate level of punishment for similar crimes, which is important for fair justice.

Key words: perjury, legality, criminal responsibility, criminal offense, circumstances of the crime, warning, principle of economy of criminal repression, programmer, fair justice, expediency of punishment, means of criminal legal protection, justice of punishment, pretrial investigation, executive proceedings, criminal law characterization, action, misleading the court or other authorized body.